

Bemærkninger, der viste hans Interesse for den frie Konkurrence, kan jeg i og for sig ligesom han sige, at det vilde være behageligt, om den frie Konkurrence en Gang kunde vende tilbage; men det har jeg ingen Tro paa. Den frie Konkurrence er forlængst i Realiteten ophævet, saa jeg har ærlig talt ingen Tro paa, at det hverken med eller uden en Lovgivning som denne skulde lykkes at faa en virkelig fri Konkurrence. Og naar man ikke har denne paa Handelsens Omraade — og det har man jo ikke —, saa ved jeg ikke, med hvilken Ret det ærede Medlem eller andre vil beskæftige sig med Arbejdernes kollektive Lønoverenskomster og vil mene, at disse skulde være uheldige eller straffbare, eller hvad man nu tilsigter med det Lovforslag, som i det andet høje Ting er indbragt vedrørende saakaldt Erhvervsfrihed. Jeg har ingen Sympati for en Lovgivning af den Art, det vil jeg gerne sige, og jeg tror slet ikke heller, at man vilde opnaa noget godt derved, hvorimod jeg vilde mene, at den offentlige Kontrol, der i saa høj Grad øves med alt, hvad der angaar Arbejdernes Lønninger, er berettiget ogsaa paa andre Omraader, hvor der er Spørgsmaal om Folks Fortjeneste paa visse Tjenesteydelser. Men naar det ærede Medlem interesserer sig for Erhvervsfrihed og den Slags, vil jeg henlede hans Opmærksomhed paa de Betingelser, der er gældende for Arbejdsgiverforeningen, og den Form for Virksomhed, der udfoldes af denne Forening. Navnlig vil jeg henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa en Skrivelse, som hans Meningsfælle Hr. Langkjær udsendte for en Tid siden efter en større Kamp, der var her i Landet, og i hvilken man tilskrev Folk, at saafremt de for Tiden maatte benytte en uorganiseret Mester, var det en Pligt at opfordre ham til straks at indmelde sig i Organisationen og, for saa vidt han ikke vilde gøre det, da at meddele ham, at de i den Anledning ikke kunde handle med ham i Fremtiden. Dette Stykke Erhvervsfrihed overlader jeg til det ærede Medlem at drøfte med sin Meningsfælle.

J. V. Christensen: Naar det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (Henrik Nielsen) ønsker at kende min Stilling til Arbejdernes Forhold og Venstres Stilling til dette Spørgsmaal, som ogsaa, om end i Udkanten, berøres af Diskussionen om det foreliggende Lovforslag, skal jeg henvise det ærede Medlem til § 3 i det Forslag om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden, som er forelagt af Venstre i det andet høje Ting. Der staar i dette Forslag

til Lov: „Enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse af den enkelte i Pris-, Produktions- og lignende Forhold — derunder Boykotning —, der har til Formaal at begrænse den enkeltes Erhvervs- eller Arbejdsfrihed, hemme den frie Konkurrence og direkte eller indirekte at hidføre Monopolet indenfor det paagældende Erhverv, er ulovlig og paadrager, foruden Erstatning for den Skade, nævnte Forfølgelse har tilføjet vedkommende, Straf“ o. s. v. Denne Paragraf er et klart Udtryk for, hvad vi fra Ventres Side forstaar ved Erhvervs- og Arbejdsfrihed, og disse Linier kan ogsaa tjene som Svar til den højtærede Erhvervsminister paa hans afsluttende Spørgsmaal om, hvad jeg mente om en Henvendelse fra Arbejdsgiverforeningen efter Lock-outen.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet oplyste, at Cigarfabrikanterne „spandt ikke Silke“. Nej, det vil jeg heller ikke antage, at Tobaksfabrikanterne giver sig af med; men jeg forstod nok, at Meningen var, at den Tobak, de tilberedte, tjente de ikke saa meget paa. Og vi har jo i alt Fald fra 3 Erhvervsgrene, der berøres af Lovforslaget, faaet Oplysninger, der skulde tjene til at vise, at ingen af disse Erhvervsgrene, hverken det Erhverv, som Socialdemokratiets Ordfører talte om, eller Cement- eller Teglværksindustrien, hvis Talsmænd vi ogsaa har hørt, tjener for meget. Naar da den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Aubeck) spørger mig, om jeg kunde gaa med til at fremme Forslaget for de enkelte Varer, han nævnte, deriblandt netop disse tre Varer, vil jeg svare, at det vil jeg ikke. For det første viser det sig, at Rigtigheden af de Oplysninger, det ærede Medlem fremkom med, er draget stærkt i Tvivl. Men det er endda ikke det afgørende for mig ved Bedømmelsen af denne Sag, om der fremkommer Oplysninger, der bedømmes forskelligt, og Oplysninger, som er vanskelige at kontrollere for udenforstaaende. Det afgørende er for mig det, som jeg ogsaa mener at have tilkendegivet i mine indledende Bemærkninger, at vi i Virkeligheden ikke gennem dette Forslag har nogen Art af Sikkerhed for, at man kan ramme det, man ønsker at ramme, nemlig uberettigede kollektive Aftaler, som fordyrer Varerne paa ublu Vis. Man har intet Bevis for, at dette kan gennemføres. Saa siger det ærede Medlem ganske vist, at alene det, at en saadan Lov eksisterer, vil være tilstrækkeligt til at skræmme dem, som ellers vilde være fristet til at træffe saadanne Aftaler. Men jeg hører